

Hensyn allerede tidligere er gjort gjældende, at en saadan Overfæring vilde være uheldig, men man tvivler ikke om, at dette Forhold maa kunne ordnes paa en anden Maade, og at en Overfæring af Vesterbros Passage, selv om der blev givet Koncession paa den under Nr. 1 nævnte Forbindelse, paa den ene eller den anden Maade vilde kunne undgaaes. — I Øvrigt har Udvalget kun stillet et Ændringsforslag, som gaar ud paa, at § 6 skal bortfalde; det er den Paragraf, som betinger danst Indfødsret saavel for Medlemmer af Bestyrelsen som for Funktionærerne ved de nævnte Baner og Dampfærgeløber. En saadan Betingelse blev ifjor paa Thingets Foranledning indsat i et tilsvarende Lovforslag, men det gjaldt den Gang om et større Jernbaneanlæg, som førte over en Landsdel; her derimod, hvor det kun gjælder om en mellemrugs Forbindelse, forekommer det Udvalget, at denne Forbindelse ikke har en saadan Betydning, at man ønsker at fastholde Bestemmelsen. Man vil derhos tillige udtale, at man heller ikke vil finde det fornødent i fremtidige Koncessionslove at medtage en saadan Betingelse, efterat Opmærksomheden en Gang for alle er henledet paa dette Forhold, idet man gaar ud fra, at Ministeren ved hver Koncessions Meddelelse vil tage det forudtagne Forbehold i denne Henseende, og altsaa, hvor han maatte finde det nødvendigt, vil indsette en Betingelse af den Art, som § 6 indeholder, enten med Hensyn til samtlige Funktionærer eller kun med Hensyn til en Del af dem, hvad man ikke i en almindelig Bestemmelse kan drage nogen Grænse for. Udvalget foreslaar altsaa, at § 6 udgaar af nærværende Lov, og venter heller ikke en saadan Bestemmelse optagen i følgende Love. — Det Ændringsforslag, som er stillet af det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen) gaar ud paa, at der ved det Anlæg, som er bragt i Forslag under Nr. 2, skal ske den Udvikelse, at der endvidere bliver givet Regjeringen Bemyndigelse til at føre et Spor nordfra til Kjøbenhavns Havn. Dette Spørgsmaal har kun været nævnt i Udvalget; det har ikke været Gjenstand for nogen Forhandling der, og jeg kan altsaa ikke paa Udvalgets Begne sige Noget derom. Den væsentligste Betænkelse derved forekommer mig imidlertid at maatte være militære Hensyn; men naar der ikke af disse Hensyn reiser sig nogen Betænkelse derfor, skjønner jeg ikke, der kan være Noget til Hinder for, at ogsaa dette Ændringsforslag bliver vedtaget. — Betydningen af den forlangte delte Afstemning vil jo navnlig være, at mulig den ene eller den anden af de nævnte Linier kunde blive strøgen, og jeg skal derfor afvente Motiveringen af dette Forslag.

Wille: Det er en Regel, som ved mange Leiligheder er fulgt saavel af Administrationen som af Rigsdagen, at naar der fremkommer Begjæring om Koncession paa den Art Foretagender som Jern-

baner, Dampskibslinier og deslige, der ikke stille nogen som helst Forbring til Staten i Retning af Understøttelse ved Penge, Rentegaranti eller anden lignende Bekostning, har man anset det for at være en Selvfølge, at Tilladelsen burde gives uden nogen videre Undersøgelse af, hvorvidt Foretagendet i det Hele kunde siges at være hensigtsmæssigt eller ikke. Dette Princip har jo i mange Henseender Noget, som kan anbefale det, men jeg tror ikke, det kan negtes, at det stundom har medført uheldige Konsekventer. For det Første er det ikke saa ligegyldigt for et Land, hvorledes dets Jærdsels- og Forbindelsesveie ordnes, at man skulde give Tilladelse til et hvilket som helst Foretagende, naar det blot ikke krævede nogen Hjælp af Staten, uden at undersøge, om ikke dets Gjennemførelse vilde hindre naturligere, hensigtsmæssigere og for den store Trafik særlig heldigere Anlæg, som man i saa Fald maatte foretrække. Dernæst tror jeg ogsaa, at Erfaringen allerede har vist, at naar først en saadan Koncession har været givet, ja blot naar der har været givet Tilfagn om Koncession eller Udbygt til en saadan, og Sagen af en eller anden Grund ikke er kommen i Stand, f. Ex. fordi det hele Foretagende har været meget løst og leflindig beregnet, saa er der alligevel ud af saadanne Tilfagn eller den blotte Udbygt til, at der engang kunde blive givet Koncession, voget forskjellige Krav op, der have meldt sig snart ved Betegnelse af en „naturlig Ret“, en „moralisk Ret“ og „en i Lovgivningen udtalt Ret“ for den paagjældende Egn til at faae dette Gode, og deraf er saa voget forskellige Byrder og Besværligheder op for Statskassen. Jeg tror derfor nok, at der kunde være nogen Anledning til, hvor saadanne Foretagender foreligge, da at anstille nogle Undersøgelser om Hensigtsmæssigheden, og jeg skal ikke negte, at fra det Dieblit, jeg faae dette Lovforslag, som i § 1 omtaler 3 forskellige Forbindelser mellem Sjælland og Skaane, har det staaet klart for mig, for det Første, at der ikke for Tiden fornødtvis kan være Tale om 3 Forbindelser af den Art, da Sammenmet mellem Skaane og Sjælland eller mellem Danmark og Sverig ikke endnu er saa livligt eller saa udviklet, at der virkelig er Brug for 3 Forbindelser, en mellem Dragør og Malmø, en mellem et Punkt paa Kysten Nord for Kjøbenhavn og et tilsvarende Punkt paa den skaanske Kyst, og endelig en mellem Helsingør og Helsingborg, men at man vil være fuldkommen tilfredsstillet med at faae een af dem. Dernæst, for det Andet, at blandt disse Forbindelser er der kun 2, der kunne siges at være virkelig hensigtsmæssige og naturlige og anbefalesværdige af Hensyn til den almindelige Trafik, nemlig en Dampfærgesorbinding, der enten gaar fra Helsingør til Helsingborg eller fra Dragør over til Malmø. Det er en almindelig Forbring, der stilles ved alle Dampfærgesorbindinger, at man vælger den kortest mulige Søvej, som